

**HOLLAND
FESTIVAL 2018**

Nadia Beugré

LEGACY

INFO

DI 19 JUNI, WO 20 JUNI 2018
TUE 19 JUNI, WED 20 JUNE 2018

aanvang starting time
20:30 8:30 pm

locatie venue
De Brakke Grond

duur running time
1 uur, zonder pauze
1 hour, no interval

inleiding introduction
door by Sruti Bala
19:45
7.45 pm

CREDITS

choreografie choreography
Nadia Beugré

uitvoering performed by
Nadia Beugré, Hanna Hedman

Nederlandse performers Dutch performers
Rosane de Abreu França, Kemi Alake, Dorothy Blokland,
Deborah Cameron, Cecilia Dirks-Caton, Lynn Fokkens,
Magnolia Hechavarría, Yolanda Jansen, Agnes Matthews,
Naomie Pieter, Nancy Rustenburg, Samira Saidi, Maia
Elisabeth Sørensen

muziek, uitvoering music, performed by
Manou Gallo

**dramaturgie, coaching deelnemers dramaturgy, coaching
participants**
Boris Hennion

licht, toneelbeeld light, set design
Erk Houllier

technische leiding, licht technical director, light
Anthony Merlaud

uitvoerend producent executive producer
Latitudes Prod. – Lille

productieleiding production management
Maria-Carmela Mini

productie production
Boris Hennion

coproductie coproduction
Centre Chorégraphique National de Roubaix, Centre
Chorégraphique National de Montpellier, FUSED – French-
US Exchange in Dance, Festival d'automne à Paris, La Bâtie
– Festival de Genève, Théâtre Garonne, BIT Teatergarasjen,
Bergen, House on Fire wordt ondersteund door is supported
by the Culture Program of the European Commission,
Festival d'Avignon – Sujets à vif/ SACD (FR), Le Théâtre de
Nîmes (FR), Fabrik Potsdam (DE), Le Parvis Scène Nationale
Tarbes-Pyrénées (FR), PÔLE SUD, Centre de développement
chorégraphique en préfiguration /Strasbourg (FR)

met steun van supported by
ÉTAPE DANSE, geïnitieerd door initiated by l'Institut Français
d'Allemagne / Bureau du Théâtre et de la Danse en fabrik
Potsdam met steun van supported by Ministère de la Culture
et de la Communication / DGCA en de stad and the City of
Potsdam.
Studioresidentie studio residency // Ballet du Nord – Olivier
Dubois / Centre Chorégraphique National de Roubaix Nord-
Pas de Calais met steun van supported by DRAC Nord-Pas-de-
Calais

met speciale dank special thanks to
De Nederlandse performers, voor hun deelname aan dit
project The Dutch performers for their commitment in this
project

met dank aan thanks to
Grand Studio (Bruxelles), Tarmac – La scène internationale
francophone (Paris), Pink Bra Bazaar

wereldpremière world premiere
Genève, La Bâtie - Festival de Genève, 30 augustus 2015

hoofdbegunstiger

FONDS 21

productiepartner

A
O M
D M
O

mede mogelijk gemaakt door

A
O M
D M
O

BankGiro Loterij **FONDS**

EEN IVORIAANSE ERFENIS

door Karen Welling

Ivoorkust, het geboorteland van choreografe Nadia Beugré, kent een lange koloniale geschiedenis. Vanaf de 15e eeuw was het een Portugese kolonie; in de loop van de 19e eeuw namen de Fransen het bewind over. Toen nationalistische groepen na de Tweede Wereldoorlog ook in Ivoorkust begonnen te roeren, sloot het regime in 1949 een groot deel van de leiders van de PDCI op, Parti Démocratique de la Côte d'Ivoire, in de gevangenis van Grand-Bassam. Om de vrijlating van hun echtgenoten, broers en zonen te eisen, ondernam een groep van zo'n 500 vrouwen een heroïsche tocht van Abidjan naar Bassam, zo'n 48 kilometer verderop. Ze liepen: de gealarmeerde autoriteiten verboden taxi's om de groep te vervoeren. Het weerhield de vrouwen niet van hun actie: 'We zijn niet met een auto geboren en zeker niet bang om te voet naar Bassam te gaan'. Daar aangekomen werd de vreedzame demonstratie, die onderweg steeds groter was geworden, met bruto geweld uit elkaar geslagen, waarbij veertig vrouwen gewond raakten en vier in de gevangenis belandden. Volgens sommige bronnen betekende dit gewelddadige optreden tegen ongewapende, dansende en zingende vrouwen een keerpunt in de geschiedenis van het verzet; in 1960 droeg Frankrijk de macht over en werd Ivoorkust een onafhankelijke republiek.

'In *Legacy* breng ik een eerbetoon aan vrouwen die overal ter wereld hebben gevochten en zichzelf hebben opgeofferd voor de rechten, vrijheid en waardigheid van hun volk en van zichzelf.' Voor Nadia Beugré staat de strijd zelf centraal, het uithoudingsvermogen dat daarvoor nodig is en de risico's die daarbij genomen moeten worden. Als referentie gebruikt ze de geschiedenis, de mythen en de rituelen van haar geboorteland. 'Ik ben geboren en getogen in Ivoorkust en voor mij is deze belangstelling voor de plaats en het lot van vrouwen verankerd in mijn eigen verhaal.'

Een inspiratiebron voor Beugré vormt ook Aura Pokou, de achttiende-eeuwse koningin van het Baoulévolk in Ivoorkust, die haar onderdanen veilig in ballingschap leidde door het brengen van een groot offer. Toen in Ghana de Ashanti aan de macht kwamen, werd Pokou gedwongen om met haar aanhangers te vluchten en westwaarts te trekken. Met hun achtervolgers op de hielen stuitte de groep op de woestige grensrivier Comoé tussen Ghana en Ivoorkust. Om de riviergod voor zich te winnen, gooide Pokou zonder aarzelen haar meest kostbare bezit in het water – haar zoon. Tevreden gesteld zorgde de god voor een brug over de rivier: een boom boog zich, nijlpaarden rezen op uit het water – de legende kent verschillende varianten. Aan de overkant aangekomen draaide Pokou zich om en riep 'ba-ouli', 'het kind is dood'. Vanaf dat moment heet haar volk Baoulé – een volk dat uitgroeit tot een van de grotere bevolkingsgroepen van Ivoorkust.

Beugré is niet geïnteresseerd in het neerzetten van een esthetisch concept, maar laat haar bewegingen voortkomen uit emoties, uit dezelfde oerkracht waarmee Ivoriaanse vrouwen dansen om boze geesten te verdrijven en onheil af te wenden. Zo voerden vrouwen tijdens de Mars naar Grand-Bassam ook een *adjanou* uit. Het is een Baouléritueel waarbij de vrouwen zingend en dansend hun normaal met taboes omgeven lichaam bloot of met kaolin (witte klei) besmeerd aan hun tegenstanders tonen om deze zo tot schaamte en terugtocht te dwingen. Als de gemeenschap bedreigt wordt, komen de vrouwen, ook nu nog, op deze manier in beweging.

OVER DE ARTIEST

Strijd kent **Nadia Beugré** van kinds af aan. Ze wordt in 1981 geboren als twaalfde – of dertiende – kind van de vijfde vrouw van haar traditionele vader. Hoewel deze niet blij is met een dochter die liever voetbalt dan naar school gaat, moet ook hij buigen voor de vastberadenheid van het meisje dat uiteindelijk voor de dans kiest. Op haar veertiende leert ze de Ivoriaanse dansen bij het Dante Theater. Twee jaar later richt ze samen met Béatrice Kombé het volledig uit jonge vrouwen bestaande gezelschap Tché Tché op. Ze wenden zich af van het traditionele repertoire en ontwikkelen een krachtig feministisch dansidroom, waarmee ze veel prijzen winnen, in verschillende landen optreden en workshops geven.

Na Kombé's dood in 2007 gaat Beugré bij Germaine Acogny (de grondlegger van de moderne Afrikaanse dans) in Senegal studeren en vertrekt twee jaar later naar Frankrijk om haar studie bij Mathilde Monnier voort te zetten. In die tijd begint ze haar eigen werk te ontwikkelen: *Un espace vide: moi* ('Een lege ruimte: ikzelf') en in 2012 *Quartiers Libres* ('Vrije territoria'). Ook in deze solo vormt de geschiedenis van haar land Beugré's inspiratiebron en toont ze haar zoektocht naar individuele vrijheid in tijden van onderdrukking. Ze reist hiermee onder meer naar Brazilië en de Verenigde Staten, waar haar werk diepe indruk maakt: 'It's harrowing, both in action and sound; Ms. Beugré knows how to make a crowd trust her just as, in a split second, she knows how to knock the air out of people. She's wild, like the wind', aldus *The New York Times*.

Beugré was eerder als danser in Nederland te zien in de voorstelling *Samedi détente* van Dorothee Munyaneza op Jolidans. *Legacy* ging in 2015 in première tijdens festival La Bâtie in Genève en speelde onder meer op het Festival d'Automne in Parijs. Met *Legacy* maakt Nadia Beugré als choreografe haar debuut in Nederland. Ze creëert met deze voorstelling een compromisloos beeld van wat vrouwelijke kracht teweeg kan brengen.

AN IVORIAN LEGACY

by Karen Welling

Côte d'Ivoire, the choreographer Nadia Beugré's native country, has a long colonial history. It was a Portuguese colony from the 15th century; the French took over the country over the course of the 19th century. When nationalists started agitating for independence after World War II, the regime incarcerated most of the leaders of the PDCI, Parti Démocratique de la Côte d'Ivoire, in the Grand Bassam prison in 1949. Demanding the release of their husbands, brothers and sons, a group of some 500 women undertook a heroic journey from Abidjan to Bassam, some 48 kilometres away. They had to walk as the alarmed authorities banned taxis from transporting the group. It did not dissuade the women from their endeavour: 'We weren't born with cars and certainly aren't afraid to go to Bassam on foot'. When they arrived there, the peaceful demonstration, which had grown along the way, was brutally broken up, resulting in the injury of forty women and the jailing of another four. According to some sources, this violence against unarmed, dancing and singing women marked a turning point in the history of Ivorian resistance; France withdrew in 1960 and Côte d'Ivoire became an independent republic.

'In *Legacy* I pay homage to women all over the world who have fought and sacrificed themselves for the rights, freedom and dignity of their people and themselves.' To Nadia Beugré this struggle is of primary importance, as well as the endurance required and the risks which must be taken. She uses the history, myths and rituals of her native country as a reference. 'I was born and raised in Côte d'Ivoire and my interest in the place and the fate of women is grounded in my own story.'

Another source of inspiration for Beugré is Aura Pokou, the eighteenth-century queen of the Baoulé people in Côte d'Ivoire, who safely led her subjects into exile by making a great sacrifice. When the Ashanti came to power in Ghana, Pokou was forced to flee westwards with her supporters. With their pursuers hot on their heels, the group reached the savage Comoé river on the border between Ghana and Côte d'Ivoire. To appease the river god, Pokou unhesitatingly threw her most precious possession into the water – her son. Satisfied, the god made a bridge over the river: either a tree bent over it or hippopotami rose from the water – there are various accounts of the legend. At the other side Pokou turned around and exclaimed 'ba-ouli', 'the child is dead' and from then on, her people have been called Baoulé – a people that grew into one of the bigger communities in Côte d'Ivoire.

In her work, Beugré is not interested in presenting an aesthetic concept, but rather she allows her movements to come from emotions, from the same primal force with which Ivorian women dance to expel evil spirits and ward off evil. Like the *adjanou* performed by women on the March to Grand Bassam. This is a Baoulé ritual in which women sing or dance, exposing their naked bodies – which are normally surrounded by taboos – or smearing them in kaolin, white clay, and showing them to their opponents to shame them and force their retreat. When the community is threatened, women – up to today – come into action.

ABOUT THE ARTIST

Nadia Beugré is no stranger to struggle. She was born in 1981 the twelfth – or thirteenth – child of her traditional father's fifth wife. Although he was not happy his daughter preferred playing football to going to school, he had to yield to her determination, and she eventually chose dance. When she was fourteen she learnt Ivorian dance at the Dante Theater. Two years later she founded Tché Tché with Béatrice Kombé, a company consisting entirely of young women. Their focus turned from traditional repertoire to developing a powerful feminist dance idiom, with which they have won many prizes, performed in various countries and given workshops. After Kombé's death in 2007, Beugré studied in Senegal with Germaine Acogny, and went to France two years later to continue her studies with Mathilde Monnier. She started developing her own work at that time: *Un espace vide: moi* ('An empty space: myself') and *Quartiers Libres* ('Free territories') in 2012. Her country's history is a source of inspiration in this solo too, expressing in her own way the search for individual freedom under permanent oppression. She took the work to Brazil and the United States, where her work made a deep impression: 'It's harrowing, both in action and sound; Ms. Beugré knows how to make a crowd trust her just as, in a split second, she knows how to knock the air out of people. She's wild, like the wind', according to *The New York Times*. Beugré has performed before in the Netherlands as a dancer in Dorothée Munyaneza's performance *Samedi détente* at the Julidans festival. *Legacy* premiered in 2015 at the La Bâtie festival in Geneva and was performed at the Festival d'Automne in Paris. In *Legacy*, her choreographic debut in the Netherlands, Beugré gives an uncompromising illustration of what female power can bring about.

translation: Brendan Monaghan